

Ὁ ἅγιος Νικόλαος σώζει

Σοβιετική Ἐνωση.

Ἔτος 1970, ἔτος διωγμῶν

τὸ ὑποβρύχιο

Α) Στόν ἱερό ναό κάποιας μικρῆς πόλης μπαίνουν — σπάνιο φαινόμενο γιά κείνη τήν ἐποχή — νέοι μέ στρατιωτική στολή τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ, ἀνάβουν τά κεριά τους καί ἀπευθύνονται στόν ἱεροψάλτη, πού τή στιγμή ἐκείνη βρισκόταν στό ναό. «Μήπως μπορεῖτε νά μᾶς δείξετε τήν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Νικολάου;». Τούς ὀδήγησα, θά πεῖ ἀργότερα ὁ ἱεροψάλτης, στήν εἰκόνα καί τούς ρώτησα «γιατί, παιδιά μου, θέλετε νά προσκυνήσετε αὐτή τήν εἰκόνα»; Χαμογέλασαν, προσκύνησαν τήν εἰκόνα καί διηγήθηκαν τήν ἀκόλουθη ἱστορία:

«Υπηρετοῦμε στό πολεμικό ναυτικό, στά ὑποβρύχια. Πρό ἡμερῶν ἤμασταν σέ ἐκπαιδευτικό ταξίδι. Τό ὑποβρύχιο κατέβηκε σχεδόν στό βυθό τῆς θάλασσας. Ξαφνικά, ὅπως μᾶς ἀνακοίνωσαν, παρουσιάστηκε κάποια βλάβη στό μηχανοστάσιο καί οἱ μηχανές δέν λειτουργοῦσαν.

Αὐτό, ὅπως καταλαβαίνετε, σημαίνει ὅτι μέ καμιά δύναμη τό ὑποβρύχιο δέν ἀνεβαίνει στήν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

Πέρασαν περίπου 2,5 ὥρες. Συγκεντρωθήκαμε ὅλοι σέ μιά μικρή αἴθουσα τοῦ πλοίου. Καθόμασταν ἀπελπισμένοι. Μερικοί ἄρχισαν νά

λένε άστεΐα, άλλοι νά σιγοκλαΐνε καΐ κάποιοι άλλοι, όπως τώρα καταλαβαΐνουμε, νά προσεύχονται κρυφά. Καΐ τότε ξαφνικά μπαΐνει στήν αίθουσα ένας γέροντας μέ άσπρα γένεια καΐ μάς λέει: “Μήν άπελπΐζεσθε, τέκνα μου, θά σωθεΐτε όλοι. “Όταν όμως βγεΐτε στή στεριά, νά πΐτε στήν εκκλησία καΐ νά ανάψετε ένα κεράκι στόν άγιο Νικόλαο”. Αυτά μάς εΐπε καΐ εξαφανΐστηκε, κι ώ τοϋ θαύματος! οΐ μηχανές άρχισαν νά δουλεύουν. Αυτός εΐναι ό λόγος πού ήρθαμε στό ναό σας. Άναγνωρίσαμε τόν γέροντα τοϋ υποβρυχΐου στήν εΐκόνα πού προσκυνήσαμε. Εΐναι ό άγιος Νικόλαος. Μάς έσωσε όλους».

Β) ‘Ο π. ‘Ιωάννης, έφημέριος τοϋ ιεροϋ ναοϋ τής μικρής πόλης, θά γράψει κι εκείνος άργότερα:

«Μιά μέρα κι ένώ βρισκόμουν στό ναό, ήρθε ένας άξιωματικός τοϋ πολεμικϋ ναυτικϋ μέ τή σύζυγό του, μέ πλησιάζουν καΐ παρακαλοϋν νά κάνω ευχαριστήρια παράκληση στόν άγιο Νικόλαο. Τούς ρώτησα: “Συνέβη κάτι καΐ θέλετε τήν παράκληση;” “Θά σΐς άπαντήσω, πάτερ. Η μητέρα μου εΐναι πολύ πιστή γυναΐκα. “Όταν τελείωσα τή Σχολή Ευελπίδων καΐ έπρεπε νά αναχωρήσω γιά τήν υπηρεσία μου στό πολεμικό ναυτικό, μοϋ εΐπε: Γιά νά εΐμαι ήσυχη, παιδί μου πάρε αυτά τά τρία πράγματα, τά όποΐα θά έχεις πάντοτε μαζί σου. “Ένα σταυρουδάκι άπό τή βάπτισή σου, τήν εΐκόνα τοϋ άγίου Νικολάου καΐ ένα χαρτί μέ τό κείμενο τοϋ 90ϋ ψαλμοϋ.

Τά πΐρα καΐ τά έκρυψα στό προσωπικό μου βαλιτσάκι. Τά εΐχα πάντα μαζί μου,

καλά κρυμμένα, διότι δέν έπιτρεπόταν νά τά έχουμε μαζί μας. Μάς έκαναν μάλιστα έλεγχο καΐ στά προσωπικά μας εΐδη καΐ αφαιροϋσαν όσα, κατά τή γνώμη τους, δέν έπρεπε νά έχουμε μαζί μας.

Πρό ήμερῶν, πήγαμε μέ τούς σπουδαστές εκπαιδευτικό ταξΐδι, κι ένῶ τό υποβρυχΐο στό όποΐο ήμασθε βρισκόταν σχεδόν στό βυθό, παρουσιάστηκε βλάβη στίς μηχανές του. Παρά τίς προσπάθειες τοϋ μηχανικϋ δέν καταφέραμε τίποτε. Καΐ τότε θυμήθηκα τά δῶρα τής μητέρας μου. Πηγαίνω στό δωμάτιο, βγάζω άπό τό βαλιτσάκι τό κρυμμένο σταυρουδάκι καΐ τήν εΐκόνα τοϋ άγίου Νικολάου. Τοποθέτησα τό σταυρουδάκι επάνω μου καΐ κοιτάζοντας τήν εΐκόνα προσευχήθηκα: “Άγιε Νικόλαε, θαυματουργέ, βοήθησέ μας. “Όχι γιά νά σωθῶ εγώ, αλλά γι’ αυτά τά 100 παιδιά σέ παρακαλῶ, πού εΐναι στό υποβρυχΐο. Εΐμαι άπιστος, άγιε μου Νικόλαε. Σέ παρακαλῶ, άκουσε τίς προσευχές τής μητέρας μου καΐ βοήθησέ μας”. Μόλις τελείωσα τή φράση “βοήθησέ μας”, άκούω ένα δυνατό θόρυβο. Οΐ μηχανές λειτούργησαν καΐ τό υποβρυχΐο άνέδηκε όμαλά στήν επιφάνεια τής θάλασσας.

Γι’ αυτό ήρθαμε, παπούλη, μέ τή σύζυγό μου στή μικρή σας πόλη, όπου δέν μάς γνωρίζει κανείς. “Ηλθαμε δῆθεν γιά εκδρομή.

‘Η σύζυγός μου δέν πιστεύει, αλλά μετά τό θαϋμα πού έγινε, αποφασΐσαμε καΐ οΐ δύο νά κάνουμε παράκληση ευχαριστήρια στόν άγιο Νικόλαο, ως έκφραση ευγνωμοσύνης γιά τή σωτηρία μας καΐ ως υπόσχεση νά γίνουμε χριστιανοΐ”».

“Αραγε, άπό πόσους καΐ ποιούς δρόμους περνάμε γιά νά όδηγηθοϋμε στή σωτηρία μας; Πόσες φορές ή υπόσχεση τοϋ άγίου Θεοϋ «έάν διαβαινης δι’ ύδατος, μετά σου εΐμι, καΐ ποταμοΐ οϋ συγκλιύσουσί σε· καΐ έάν διέλθης διά πυρός, οϋ μη κατακαυθής, φλός οϋ κατακαϋσει σε. ότι εγώ Κύριος ό Θεός σου... ό σάζων σε» (Ησαΐας μγ 2,3) διά τῶν άγίων Του θά άκουμπήσει τήν καρδιά μας, τίς καρδιές καΐ τῶν πΐό άμαρτωλῶν, καΐ θά σωθοϋμε;

Πόσες;

“Όσες χωράει ή άγάπη τής άγίας Τριάδος.

Ναταλία Γ. Νικολάου

Καθηγήτρια Πανεπιστημΐου Λομονόσοφ Μόσχας